

Ds R. Vissinga

Lucas 19, 29-36 en Lucas 9, 18-23 Palmzondag, belijdenis en doop 130324

Lieve gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Wat kun je vreselijk vergissen in Jezus.

Bij zijn geboorte zingen de engelen Vrede op aarde, maar van vrede is sindsdien maar weinig terechtgekomen. We lezen dat hij zieken geneest en zelfs enkele doden opwekt, maar sindsdien gaan nog steeds ontelbaar velen gebukt onder erge ziektes en sterven veel mensen lang voor hun tijd.

Geen wonder dat Johannes de Doper vanuit de gevangenis laat vragen of Jezus de Messias wel is.

Hij ziet niet dat er een nieuwe tijd is aangebroken. Alles is bij het oude gebleven.

Wie is Jezus?

In het boek dat we de afgelopen maanden gebruikten ter voorbereiding op belijdenis en doop lasen we de volgende typering van Jezus: Paranormaal begaafd, Rabbijn, Wijsheidsleraar, Gebedsgenezer, Socialist, Kerkstichter, Idealist, Inspirerend voorbeeld, Vrijheidsstrijder, Maatschappelijk werker, Dromer, Onbegrepen figuur, Onnavolgbaar voorbeeld.

Bij het evangelie van deze Palmzondag hoort het verhaal van Jezus' intocht in Jeruzalem.

Op een veulen, Matteüs zegt erbij dat het om een ezelsveulen gaat, rijdt Jezus de stad binnen.

Hebt u wel eens een volwassene op een ezel zien zitten? Het is geen gezicht. De voeten zweven net iets boven de grond. Het past gewoon niet.

Nee, als je je wilt laten rijden, neem dan een paard. Daar zit je hoog en trots boven de mensen.

Generaals, legeraanvoerders, koningen en keizers, die rijden op paarden.

Jezus lijkt wel een 'loser', hier op een ezel.

Zou dat niet juist veelbetekenend zijn? Dat Jezus zijn leerlingen juist niet vraagt om een paard te gaan halen, maar een veulen, het veulen van een ezelin?

Iets eerder in het evangelie, niet lang voordat Jezus Jeruzalem binnenrijdt, vraagt hij aan zijn leerlingen wie de mensen zeggen dat hij is.

Het voelt wel veilig om die vraag tot je toe te laten. Het is altijd wel gemakkelijk om te zeggen wat een ander vindt. Daar brand je je vingers niet aan.

Lastiger wordt het als het dichterbij komt. Als naar je eigen mening gevraagd wordt.

En jullie, wie zeggen jullie dat ik ben? – vraagt Jezus vervolgens heel direct aan zijn leerlingen.

Petrus maakt zich tot hun woordvoerder. 'U bent de door God gezonden Messias'.

Wie een beetje thuis is in de bijbel weet welke verwachtingen verbonden zijn aan deze woorden.

De door God gezonden Messias – dat betekent dat het rijk van vrede zal aanbreken, Gods grote toekomst voor alle mensen. Geen oorlog en geweld meer, geen honger en armoede, geen ziekte en pijn, geen eenzaamheid en wanhoop. Het leven is weer goed, gaaf.

Daarvoor 'moet' Jezus naar Jeruzalem gaan. Wat is dat voor een moeten? Is dat een goddelijk plan dat zich gaat ontrollen? Is Jezus zich daarvan bewust?

Sommige gelovigen hebben daar vastomlijnde opvattingen over. In de Middeleeuwen heeft Anselmus heel diep nagedacht over de vraag, waarom God mens werd in Jezus. Hij heeft allerlei Bijbelteksten naast elkaar gelegd en met elkaar in verband gebracht. En zo een heel systeem gebouwd. Eén van de leerboeken van de kerk, de Heidelbergse Catechismus draagt daar volop de sporen van.

Vandaag zijn we voorzigtiger geworden. Ons meer bewust van het geheim van wie God is en van wat God wil.

Wat we wel weten is dat Jezus ervan overtuigd was, dat hij deze weg moest gaan, de weg naar Jeruzalem. Dat is de weg van het lijden en naar de dood.

Zoals mensen soms heilig overtuigd zijn van hun roeping. En heel stellig weten: ja, dit is mijn weg, die móet ik gaan!

Ik heb zo'n situatie één keer van nabij meegemaakt. Dat was toen ik vernam van een monnik die

was ingetreden in een klooster. Hoe kun je daartoe besluiten, vroeg ik me af, om te kiezen voor een leven in eenvoud, armoede, kuisheid en gehoorzaamheid? Een leven waarin je afziet van al die dingen die volgens ons het leven nu juist zo aantrekkelijk maken.

Bij zijn plechtige geloften vroeg de abt zich af hoe een mens tot die keuze kon komen. Daar was maar één antwoord op: er leefden in iedere monnik een diep verlangen en een heilige overtuiging, die zich in de loop van de tijd alleen maar verdiept hadden. Er was geen ontwijken aan. Zó moest het gaan.

Het 'moeten' van Jezus heeft te maken met het geheim van zijn leven, met het trouw zijn en trouw blijven aan wie hij ten diepste is. Zoon van de Levende.

Zoals die stem uit de hemel bij zijn doop aangaf: Dit is mijn geliefde Zoon, in Hem vind Ik vreugde.

Het geheim van het leven van Jezus is het geheim van wie God wil zijn voor en met mensen.

Niet een God, hoog boven de mensen verheven, maar een God dichtbij hen. Een God Immanuel, God-met-ons. Een God, die niet hoog boven mensen verheven op zijn troon blijft zitten, maar die in Jezus Zelf in de diepte van het bestaan is afgedaald om daar God van en God voor mensen te zijn. Om daar met hen en voor hen een weg van heil te gaan.

Dat maakt het christelijk geloof zo verschillend van zoveel anderen 'geloven'.

Dat niet mensen opstijgen tot God, maar dat God afdaalt naar de diepte. En daar mensen aanraakt, opricht, vergeeft, verzoent en vernieuwt.

Jezus spreekt niet alleen over zijn eigen kruis, maar in één adem ook over dat van zijn leerlingen.

Als ze hem willen volgen, dan zullen ze bereid moeten zijn hun kruis op zich te nemen.

Dat is een ander kruis dan het bekende: ieder huisje heeft zijn kruisje. Daar weet ieder over mee te spreken. Dit is niet een kruis waarvoor je kunt kiezen. Dit kruis overkomt je. Dit kruis hoort bij het leven. En het vreemde is dat de ene mens zo'n veel zwaarder kruis te dragen krijgt dan de ander.

Met dit kruis moet ieder mens op zijn manier zien klaar te komen. Je bidt God om kracht en je hoopt dat er mensen met een open hart om je heen staan.

Maar Jezus spreekt over het kruis van de navolging. Over het lijden dat je overkomt als je ervoor kiest hem te volgen. Vervolging, smaad, gevangenschap zoals zoveel christenen is overkomen. Zoals vandaag de dag christenen in Noord-Korea, in Iran, Irak en in Syrië.

We hoeven daar niet naar te verlangen. We mogen God danken dat ons geen strobreed in de weg gelegd wordt bij de beleving van ons geloof.

Maar het kan ons ook overkomen, dat ons geloof een prijs heeft.

Er kunnen momenten zijn in het leven van mensen, in het samenleven, dat iemand geroepen wordt tot een grote taak. Maar meestal zijn het kleinere dingen. Bescheiden daden. Niet voor het front van de wereld, maar meer in het verborgene.

Het omzien naar iemand die het moeilijk heeft. Trouw naast iemand blijven staan, ook al kost dat veel van jezelf, van je tijd, van je ambities. Een bepaalde taak op je nemen en daar tijd voor vrijmaken gewoon omdat je weet dat dat moet. Van jezelf afzien, over je eigen schaduw heenstappen, omdat je eigenlijk die ander met wie jij nog steeds een appeltje te schillen hebt, vergeeft en in vrijheid laat gaan. En zo kan ieder wel zelf bedenken wat die weg is. Van jezelf afzien ter wille van je naaste, dichtbij en verweg, ter wille van het milieu, dat zo te lijden heeft onder mensen die de hele wereld willen winnen.

Zo leven, anders leven, kan ten koste gaan van je vrije tijd, van je portemonnaie, je aanzien.

Maar wat wil je, wanneer je bij Jezus wilt horen, die ons zelf is voorgegaan? Wat verwacht je anders? Elders zegt Jezus: een knecht is toch niet meer dan zijn heer?

Maar laten we niet somber doen. Want wie bereid is zijn leven te verliezen, die zal het behouden.

Het is veelbetekenend dat Jezus op een ezelsveulen Jeruzalem binnenrijdt. En niet op een paard.

Hij is een koning die er onderdoor gaat. Die bewust de dood tegemoet en daar doorheen gaat.

De weg die Jezus gaat en waarbij hij ons roept om hem te volgen is niet zonder het licht van de opstanding. Jezus gaat de weg van de graankorrel, die eerst in de aarde valt en sterft. Dan komt hij op en draagt vrucht, heel veel vrucht.

Van die vruchten leven wij. En geïnspireerd door zijn Geest dragen wij vrucht: liefde en vreugde, vrede en geduld, goedertierenheid en geloof.

Amen